

„siis maost, kon minna olli sündinu ja kossinu, wäijoläts, ja es olle weel middagi ilma nannu. Nüüd olle minna ümbre se ma-ilmä ärtareisnu. Jesand om awwitanu, ja minna tulles nüüd jälle taggasi ommale male. Oh, et se, mes minna olle opnu ja nannu, ka sesinnatse ma rahwast saas oppetada ja targas tetta, et nemma tunnes Jummalat orjata ja ausaste ilma ellada!” —

Kui reisia sedda olli kōnneinu, sis puhhas temma rassedaste, ja weisi olli jälleke silmin. Ent tallopoig jäi kuuldma ja immetellema, kuis temma ni olli ütelnu. et temma siis maost olli wälja lānnu, ja ma-ilmä ümbre reisnu. Wimate lūse tõine temmast, mes ammeti-meess temma olles, et temma ni lojale ümbreiseisnu?

Ent se noor mees laie terrawalt temma silmi sisse, nink üteli: „Perremees, söbber! Saisas kirjan, et omma mitmasuggutse ande, ent üts waim. Mes nõwwat sinna minno ammetist. Minna eelli ka omman saiususen rahho-likuit ommal maal, ni kui ne Jüngre Kenetsareti jenne weren, enne kui Danisteggia neide mannu tulli. — Ka minno monnu tulli temma sis läbbi waimo äratamisse ja hõik swame sisse, ni kui temma sääl neide kall-püüdide wasta hõik: tulles, minna tahha sinno innemisse püüdjas tetta! — Nink minna jätti mahha lii, mes mul olli, ja lātsi wälja, ülle ma ja merre, armo oppust kulutama kigele ma-ilmale, ja paggonid ristma Jesa, Poja nink Pühha. Wino nimmel.” —

Olliwa nüüd ka latse istu üllesajonu ja kuuldma jānu, kuis kōnnelti; ja wälse Jaan, üts hā terraw poiskeune, olli jo tuhthawwa monnu äratulnu, ja eissa tade hends mahha liisnu kuuldma. — Ent tallopoig nakkas nüüd reijast noudma, paljo sedda maad wois olla, mes temma läbbi olli reisnu, wai kas temma õige ma-ilmä otsa mannu ärra olli lānnu, ja mes sääl kül piddi ollema, kon ma-ilmä ots kätte tullep?

Sis nakkas se armo-oppusse kulutaja nida sest ilmast ja temma säädmissest selletama: „Armas perremees, ilma otsa tijap ennege Jummal taiwan. Innemisse silma kül ei olle sedda nannu. Kui sinna päiwal üllespole kaet, ja taiwas selge om, sis näet sinna päiwliko sääl kullen paist-

wat, ent kui päiw om lojale lānnu sis tulleswa ku ja taiwa tähhe wälja, sest et nende walguis päiwa ajal finnikatse u olli se suremba walguisega, mes päiwliko mon on. Ja kii ne taiwa tähhefese, se ku ja päiwlik, ne omma eisi ma-ilmä ni kui meileke ma-ilm, kon nüüd porhilla minna ja sinna ja mü innemisse ja lojusse pāal ellame, ja om arwata et eggautte, ka se kige tillemba taiwa tähhefese pāal Jummal lojusse ellawo, ja Jesandat tundwa ja ten-nawo, ni kui kirjan temma üteli: minnul om weel muid lambid, ka ei olle mitte sest laudast.”

Sis olli ka wälse Jaan eissa takkast wälja tulnu, ja su olli tād õige ommale jānu, nisuggutsid aisu kuulden, ja kui sis üteli, et eggauts wälse taiwatāht piddi ka üts eisi suur ma-ilm ollema, sis nakkas temma sure hālega tõisimmo, et: „Jesuggutse tūhja tullesirrefese päle ei mahhu üts õige kārblone se ellama, wai to weel ma-ilmas kõlbap!” —

Ent reisia kōse:

„Kui kurre pilwe kottal lendama, sis ei olle ne nma kihhulase suru natto, kost nemma sis krusse suru sawa, kui nemma nurme pāal kōndwa?”

Jaan: Nemma olliwa forgen.

Reisia: Ke, armas lats, kurg lendap forgen, ent temma lendap weel al pilwe. Ent kos to ma om, kon päiw ja taiwa tähhe weel saiswa! Kige korgemba wihma pilwe monnu arwatas wersta kolm maad. Ku om ülle pilwi kige lähpāmban, ent temma om jo meie mant arwata päle 50 tuhthand pennikoormat maad. Kohhes sis weel päiw jād! Tedda arwatas weel nelja saa wōrra korgemban ollewat kui kuud, ja olles sis, pennikoorma pārra üteli, päle 20 miljoni ehl mustuhhanda pennikoormat meie mant temma monnu. — Mes sa sis arwat, kos to sis kül suur es wois olla, et tedda weel meie mannu ärr-nāttas. Ja taiwa-tāhhe omma ennambaste kii paljo korgemban, kui se päiwa-kenne weel om, et ka ne kige targemba taiwa-tāhhe tundja ennamb ei sa ärraarwata, ei ka ärranimmitada kui paljo maad nemma siis peas ollema. — Kas sis nemma ommete meie ma-ilmä suru es peas ollema, kui neid se pārrato ma takkast meie mannu ärranāttas!